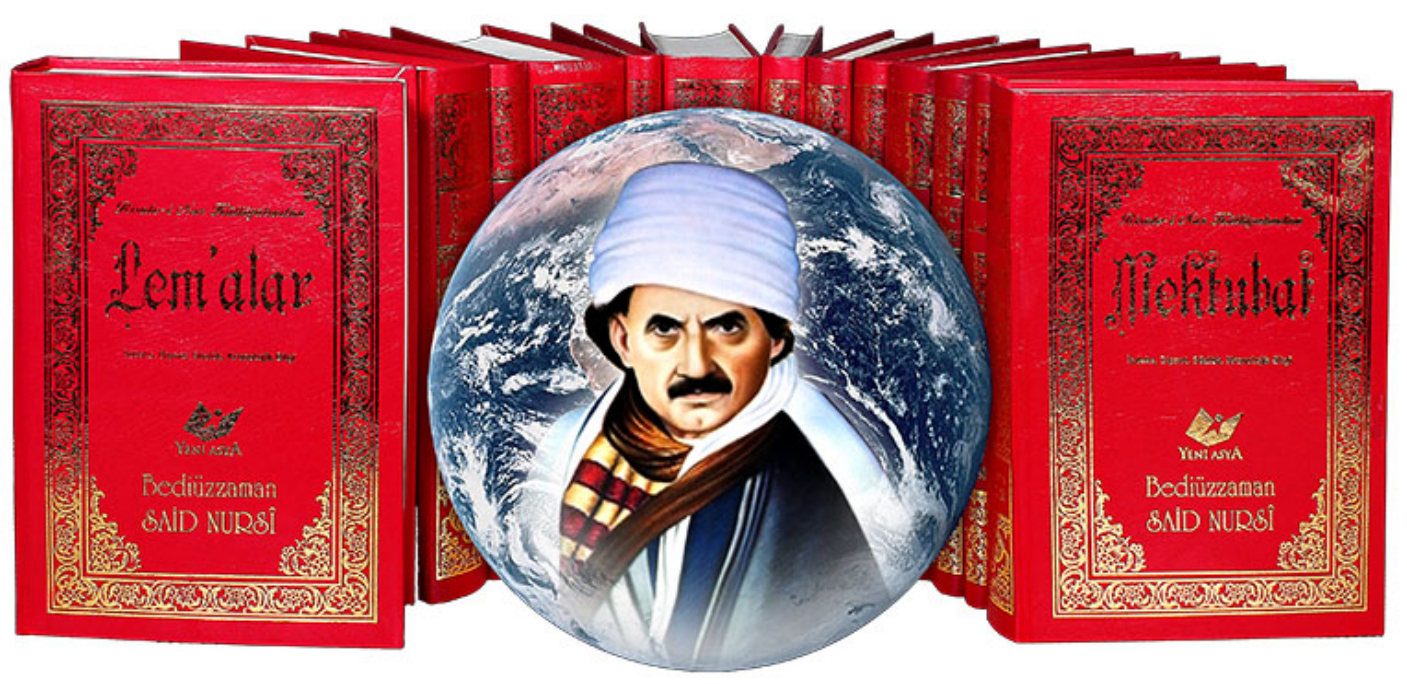
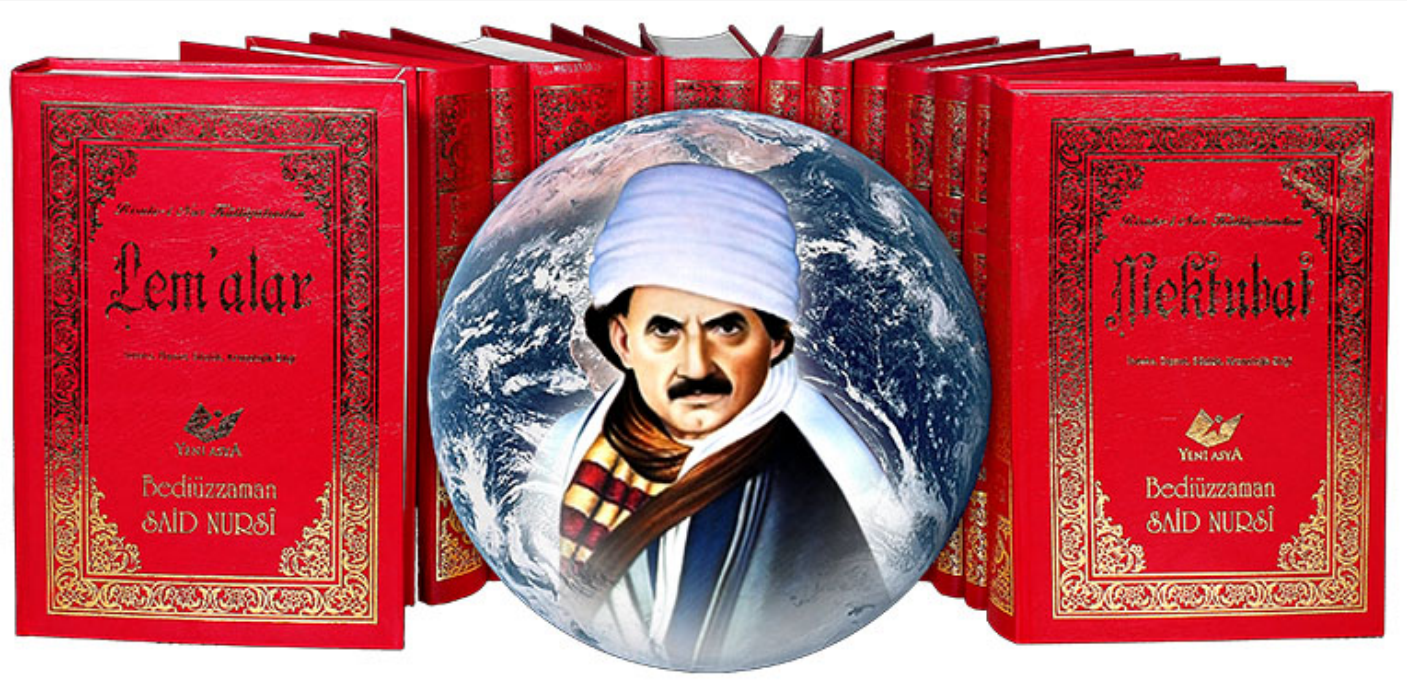
Risale-i Nur keyfiyete bakar

Evvel yangın, âhir yangın. Ortalık âdeta yangın yeri gibi.
Bu yangın öyle maddî varlığımızı yakıp yıkan yangınlardan değil. Şu yangın mahalline her bir müdahale edici unsurun kendini beslediği bir dolum tesisi olmalı ki şu dar-ı imtihandaki yangına müdahale pek tesirli ve hızlı olabilsin.

Şu mânevî yangını söndürecek itfaiye teşkilâtının yegâne adresi Risale-i Nurların okunduğu mekânlardır. O mekânların mensupları, kemiyeten az olsalar da keyfiyeten çokturlar. Zira onlar fîsebilillah yola çıkmışlardır. Dünyevî bir beklentileri de yoktur. Mânevî bir makam mevki derdine de düşmezler.

Kabir azabından ve cehennemin narından kendini muhafaza etmek isteyen fertler Risale-i Nurlara müşteri olacaklardır. Zira, karşımızda dehşeti bir yangın var ve içerisinde nefsimiz ve evlâtlarımız yanıyor. Bu yangın karşısında eli kolu bağlı ve kayıtsız kalamayacağımıza göre ve itfaiye teşkilâtımızın depolarını mânevî söndürücülerle doldurmamız icab etmektedir. Bunun yolu da Risale-i Nur eserlerinden ve onların mütalâa edildiği Medrese-i Nuriyelerden geçmektedir. Biz Risale-i Nur'u tanıdıktan sonra kâh nur dershanelerimizin müdavimi olarak kâh saadet yuvamız olan hanelerimizi bir nev'î dershane haline getirerek Asr-ı Saadetteki Erkam'ın evindeki iman hizmetini asrımıza taşımalıyız. Diyoruz ki

‘müşterileri ve kendilerine taraftarları aramaya kendilerimizi mecbur bilmiyoruz. “Vazifemiz hizmettir, müşterileri aramayız. Onlar gelsinler bizi arasınlar, bulsunlar” diyoruz. Kemiyete, yığınların toplanmasına, ehemmiyet vermiyoruz. Hakikî ihlâsı taşıyan bir adamı, yüz adama tercih ediyoruz. Hususan, biz ders günümüzde hiç kimse dersimize gelmese dahi, bir kişi bile olsak, dersimiz yaparız. Çünkü en evvel kendi nefsimizin ıslâhı için mücadele ediyoruz. Gelen istifade edecektir. Biz derse gelerek o mekânı açık tutup neyi kaybettik gelmeyenler dâvetimize kulaklarını tıkayanlar acaba neyi kazandılar? İçtimaî hayattaki yangının farkında olan bir ağabeyimiz diyor ki, ‘bu mekânı biz sadece dışarıdan bir hatip geldiği zamanlarda mı dolduracağız, niçin buraya müşteri bulunmaz?’ diyorlar. Başkalarının da imanlarını kurtarmalarını arzu ediyor, mekânımızın kalabalıklaşmasını bekliyor.

Üstadımız da diyor ki “Bu zamanda, lillâhilhamd, Sünnet-i Seniye dairesinde kemal-i imanı kazanan Risale-i Nur şakirtleri evliyaların, mürşidlerin nazar-ı dikkatini celb edecek vaziyeti aldığından, her zamanda bulunan hakikî mürşidler, her halde bu zamanda Risale-i Nur şakirtlerine müşteri olurlar. Birisini elde etse, yirmi mürid kadar kıymet verirler.” (Kastamonu L., s. 55) “Hem Risale-i Nur, müşterileri aramaz; müşteriler onu aramalı, yalvarmalı.” (Emirdağ Lâhikası, s. 195)

Sarraf malını satarken müşterisine yalvarıyor mu ki. Bizim dellâllığını yaptığımız eserler sarrafın raflarındaki mücevherattan daha kıymettardır. Bu sebeple biz neden müşterileri arayalım. Hem sonra kalabalık olmanın bir ehemmiyeti olsaydı Nuh (as) kavmi kurtulurdu. Lâkin başta eşi ve oğlu onun dâvâsına kayıtsız kaldılar. Gerisi teferruattır. Biz işimize vazifemize bakacağız, neticesine değil. Neticeyi halk etmek Rabbimizin bileceği bir iştir. Bizler gerek derslerimize devam, gerekse de neşriyatımızın ilânatını bıkıp usanmadan yapmaya devam edeceğiz cihad-ı maneviye böylece omuz vereceğiz.

Dolayısıyla, yangını söndürenler vazifesine bakmalı, kimse dinlemese, kalabalık olmasa bile derslerimizi devam ettirirsek rızkımıza bereket işlerimize de sühûlet-i mutlaka ihsan edileceği görülecektir.

Süleyman BAYŞU